

at modificere Forsørgerprincippet derhen, at de ugifte over 35 Aar fik en gunstigere Stilling. Men en Overenskomst var der ikke, der var altsaa heller ingen Overenskomst at fravige. Jeg gjorde Gang paa Gang Tjenestemændene opmærksom paa, at naar der ikke opnaaedes en Overenskomst med Regeringen, fremsatte denne sit Forslag paa egen Haand for Rigsdagen, og saa laa dettes videre Skæbne i Regeringens og Rigsdagens Haand. Det vidste man meget godt, og saaledes maa det altid være ved enhver Forhandling. Man kan ikke ved enhver ny Fase i Forhandlingen optage fornyede Forhandlinger med Tjenestemændene, det vilde være en ganske umulig og upraktisk Fremgangsmaade.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) klagede jo over, at det var første Gang, Tjenestemændene ikke havde kunnet gaa med til et Regeringsforslag, der er fremsat angaaende deres Lønningsforhold. Jeg har i den Tid, jeg har været Minister, gjort mig al mulig Umage for at komme til Overenskomst med Tjenestemændene, og vi er ogsaa i Regelen ved gensidig Imødekommenhed naaet til en saadan. Naar det ikke er lykkedes at komme til en Overenskomst med Tjenestemændene nu, har det en ganske naturlig og leffattelig Aarsag, den nemlig, at blandt andet det ærede Medlems Parti i dette Spørgsmaal paa Forhaand har indtaget en aldeles bestemt Stilling, idet man har sagt: Vi gaar ikke længere ned end til det, Tjenestemændene selv vil gaa med til. Naar man fra forskellige Partiers Side indtager en saadan Stilling, er det umuligt, havde jeg nær sagt, for Tjenestemandorganisationernes Repræsentanter at gøre Regeringen Indrømmelser udover visse meget snævre Grænser, det er saa godt som umuligt for dem. Dette er efter min Overbevisning Grunden til, at der kom saa lidet positive Resultater ud af Forhandlingerne med Tjenestemændene, og det er ogsaa min Overbevisning, at der kunde være naaet et Resultat, hvis dette Forhold ikke havde været til Stede.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem mente, at det var temmelig grebet ud af Luften at sige, at der ved Vedtagelsen af Konjunkturtillæget i sin Tid, i 1919, raadede den Forudsætning, at Tillæget skulde være afhængigt af Befolkningens Velstandsstilling. Denne Anskuelse kan det ærede Medlem aldeles ikke hævde. Hans eget Partis Ordfører, der tillige var det ledende Medlem indenfor Lønningskommissionen og Lønningsudvalgets Ordfører, nuværende

Raadsformand Kofoed, udtalte herom: „Dette Tillæg, Konjunkturtillæget, som det altsaa indtil videre hedder, erstatter efter min Mening sammen med Dyrtidstillæget i ikke uvæsentlig Grad Lønreguleringstillæget og yder, ligesom dette vilde have gjort, Lønnyderen, Staten, en Garanti for det Tilfælde, at det fremtidig kan undværes; og der lægges det helt og holdent i Rigsdagens Haand, om dette Tillæg skal fornyes, naar det udløber, om det skal bortfalde, om det skal ændres, og i saa Fald, om det skal ændres ved Forhøjelse eller Nedsættelse. Jeg ser saaledes paa det, at hvis her i Landet i 1920—21, da det skal afgøres, om det Tillæg skal fornyes eller bortfalde, Arbejdspriserne ligger højt og Velstandsmomentet er tilfredsstillende, da vil selvfølgelig Konjunkturtillæget blive fornyet, da vil Tjenestemændenes Krav om at faa en saadan Fornyelse simpelt hen ikke kunne andet end finde Rigsdagens Tilslutning. Og omvendt, dersom Priserne gaar ned eller — den Mulighed kan man jo ogsaa regne med — Priserne holder, men Befolkningens Indtægter alligevel gaar ned, saa vil Tjenestemændene ikke faa dette Tillæg fornyet, i alt Fald ikke med de Tal, hvormed vi i dette Forslag har fastsat det.“ Dette er Ord, som man slet ikke kan tage fejl af, og som ganske tydeligt viser, at Tjenestemændene i Virkeligheden ikke har haft nogen som helst Grund til at vente, at dette Konjunkturtillæg ikke vilde gaa ned, naar de Forudsætninger indtraf, som er indtruffet, nemlig, at Velstanden i Befolkningen er gaaet stærkt ned, og at man paa det frie Arbejdsmarked staar væsentlig ugunstigere.

Ganske den samme Opfattelse havde en anden af Oppositionens Ordførere, den ærede Folketingsmand Hr. Valdemar Olsen, idet han udtalte: „Det er forudsat i Lovforslaget, at Konjunkturtillæget skal falde bort om 1½ Aar, den 1. April 1921 . . . men hvis hele det Niveau, hvorefter man lønner i det private Liv og andre Steder, ikke sænkes til den Tid, kunde jeg ikke tænke mig, at Konjunkturtillæget faldt bort, selv om det ogsaa staar i Loven, at det automatisk skal falde bort om 1½ Aar.“ Det er altsaa ganske den samme Betragtning, de to daværende Folketingsmedlemmer den Gang har haft til fælles, og som navnlig udtaltes paa Lønningsudvalgets Vegne af den daværende Ordfører, Hr. Kofoed. Forholdet er altsaa dette, at man i fuld Overensstemmelse med Forudsætningerne for Konjunkturtillæget kunde have ladet det bortfalde